

РЕШЕНИЕ

№ 9252

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **12161** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на М. И. Г., с ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. М.- САК, срещу Заповед № 3259з - 3859/21.10.2024г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция"- МВР- комисар Р., с която е отказано снемане на: 1) Полицейска регистрация № 9193/20.03.1975 г. по описа на 06 РД-СДВР; 2) Допълнителна полицейска регистрация с рег.№ 7026/07.02.1977 г. по описа на 03 РУ – СДВР; 3) Полицейска регистрация № 31/11.02.1977 г. по описа на Софийски централен затвор и 4) Допълнителна полицейска регистрация № 11306/22.09.1982 г. по описа на 03 РУ-СДВР.

В жалбата се иска отмяна на заповедта като немотивирана и незаконосъобразна. Жалбоподателят твърди, че като е отменил първоначалната Заповед № 2801/24 г. на Директора на ГДНП-МВР, Съдът е указал изрично, че при новото произнасяне административния орган следва да спазва дадените с решението указания, като при следващо произнасяне съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС и извърши конкретно преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължително им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя. Излага твърдения, че процесната заповед също не е мотивирана, както и предходната. Претендира се отмяна на

заповедта и заличаване на обработваните лични данни в информационните фондове на МВР. Моли за присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Постъпила е молба от 03.02.2025 г. от адв. М., който не възразява да се даде ход на делото в негово отсъствие. Поддържа жалбата и доказателствените си искания.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“, чрез юрк. П. изразява становище за неоснователност на жалбата, претендира се законосъобразност и правилност на оспорената заповед. По подробно изложени съображения в писмена защита от 24.02.2025 г. моли съда да отхвърли жалбата на Г. и остави заповедта в сила. В случай на прекомерност възразява адвокатския хонорар, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че с Решение № 7947/07.06.2024г. по адм. д. № 2801/2024 г. АССГ – 62-ти състав е отменил по жалба на М. И. Г. Заповед № 3286з - 472/07.02.2024г. на Директора на Главна дирекция "Национална полиция" - МВР, с която му е отказано заличаване на четири полицейски регистрации (№ 9193 от 20.03.1975г. по описа на 06 РУ - СДВР, допълнителна полицейска регистрация с рег. № 7026 от 07.02.1977г. по описа на 03 РУ - СДВР, полицейска регистрация № 31 от 11.02.1977г. по описа на Софийски централен затвор и допълнителна полицейска регистрация с рег. № 11306 от 22.09.1982г. по описа на 03 РУ – СДВР) и преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявление с № 328605-39/27.04.2021 г., съобразно указанията, дадени в мотивите на решението.

При новото разглеждане на исканията на заявителя е взето предвид, че Г. е признат за виновен и е осъден по НОХД № 602/1975 г. по описа на СРС по НОХД № 1766/1977 г. по описа на СРС и по НОХД № 8118/1982 г. по описа на СРС, за общо петнадесет деяния, които са извършени независимо едно от друго и съставляват разнородни по вид престъпления от общ характер. Единадесет деяния са извършени в условията на продължавано престъпление, след като деецът е бил осъден с влязла в законна сила присъда за други умишлени престъпления. От субективна страна е прието, че деянията са осъществени умишлено, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. Прието е, че с оглед на присъдите на Г., същият е съзнавал общественоопасния характер на извършените от него деяния, предвиждал е техните общественоопасни последици и е искал настъпването на тези последици, в случая-материални и морални щети на други лица и собствено облагодетелстване с материални средства и вещи, представляващи обществена и лична собственост.

С позоваване на Справка на ГДНП органът е посочил, че М. Г. е признат за виновен и е осъждан по четири други наказателни производства, приключени на съдебна фаза.

Извършените престъпления от М. Г. са преценени като разнородни, с висока степен на обществена опасност, които указват рецидив на престъпното поведение. Направено е позоваване на разпечатка към справката, според която Г. има и профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 5 АУАН, 5 наказателни постановления и 1 фиш по ЗДвП, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения с наложени различни наказания (включително виновно причиняване на ПТП). Последните били указание, че лицето има изградено трайно

установено незачитане на правовия ред.

В допълнение е посочено, че Г. е признат за виновен и е осъден на още наказателно производство- НОХД № 68/1983 г. по описа на СРС за извършено престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК, като е осъден на „лишаване от свобода“ за срок от една година и два месеца при „строг режим“.

Административният орган е приел от материалноправна страна, че прекратяването на наказателните производства при сключване на споразумения не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при допусната/постановена съдебна или настъпила по право реабилитация. В тази насока органът се позовава на параграф 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС), според което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Изложени са мотиви, че действащата законова регламентация за снемане/заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с извършена полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и лични интереси. С позоваване на Директива (ЕС) 2016/680 и Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. административният орган е съобразил, че следва да извърши анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на М. И. Г. за извършените му полицейски регистрации, при което степента на риск на лицето следва да се отчете като елемент наред с естеството и тежестта на престъпленията, конкретния контекст, в които са извършени, данните за извършени разнородни престъпления, наличието на други производства (минали и настоящи), миналото или профила на лицето.

В резултат на този анализ органът е достигнал до извод, че към настоящия момент данните от полицейски регистрации рег. № 9193/20.03.1975 г. по описа на 06 РД-СДВР; Допълнителна полицейска регистрация № 7026/07.02.1977 г. по описа на 03 РУ – СДВР; Полицейска рег. № 31/11.02.1977 г. по описа на Софийски централен затвор и Допълнителна полицейска рег. № 11306/22.09.1982 г. по описа на 03 РУ-СДВР, извършени на М. Г., се съхраняват в подходящ и разумен срок с оглед целите, за които се обработват - противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

Предвид установената липса на основания по чл.68, ал.6 от ЗМВР за снемане на четирите полицейски регистрации и след извършен анализ на профила на лицето съгласно чл. 21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация и Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г., е постановен оспорения отказ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт и от лице с правен интерес – адресат на акта, поради което е допустима. Разгледана по същество съдът намира следното:

Съгласно чл. 68, ал. 6 във вр. с чл.29, ал.1 от ЗМВР полицейската регистрация се

снима въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник директорите на Главна дирекция „Национална полиция” да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Предвид издаване на оспорената заповед от надлежно оправомощено съгласно чл.29, ал.1 от ЗМВР лице съдът намира, че същата е издадена от компетентен административен орган.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 от ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация по право. Съгласно чл. 85, ал. 1 от НК, реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон е установено противното. Целта на реабилитацията, като институт на наказателното право и на полицейската регистрация, като правен институт на административното право, са различни, поради което настъпването на реабилитация не е основание само по себе си за снемане на полицейска регистрация по реда на ЗМВР. Това е така, защото полицейската регистрация е последица не от осъждането на лицето с влязъл в сила съдебен акт, а от факта на извършване на деянието, явяващо се умишлено престъпление от общ характер, за което лицето е привлечено като обвиняемо. Независимо от това дали е налице реабилитация по право, съдебна реабилитация или т. нар. "абсолютна реабилитация" по смисъла на чл. 88а от НК, то такова основание за снемане на полицейска регистрация не е предвидено в закона. Тоест, националната уредба дава практически неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680 и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му в конкретната хипотеза.

Следва да се има предвид, че съхранението от полицейските органи на лични данни и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, параграф 1 от Директива (ЕС) 2016/680 попадат в приложното ѝ поле. Съгласно чл. 4, параграф 1, б. "в" от Директивата, държавите - членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите - членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, параграф 1, б. "д" от директивата, държавите членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, параграф 1, букви "в" и "д" от Директива (ЕС) 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква "б" и чл. 16, параграф 2 и 3 от тази директива, в светлината на членове 7 и 8 от Харта на основните права на

Европейския съюз (Х.), трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В българското законодателство и по специално в ЗМВР не е транспонирана разпоредбата на Директива (ЕС) 2016/680, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед. Доколкото съгласно чл. 633 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, решението на Съда на Европейските общности (СЕС) е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към настоящия казус, се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице, да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно риска който то представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

Съгласно т. 70 вр. т. 45 от решението на СЕС по дело С-118/2022, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от решението следва, че за да се подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва - в съответствие с чл. 4, § 1, букви в) и д) от тази директива и в светлината на чл. 52, § 1 от Хартата, в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо с оглед целите, дали основание за обработването им. Съгласно даденото тълкуване на СЕС, подобно изискване не е изпълнено, когато, както в случая, единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В т. 60 от мотивите на решението СЕС сочи, че не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на определението "престъпление от общ характер", рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв

срок за съхранение на засягащите ги данни. Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът който представлява съответното лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел. Поради това съхранението им не съответства на принципа за свеждане на данните до минимум предвиден в чл. 4, §1, б. "в" от Директива 2016/680 и е за период по дълъг от необходимия за целите, за които тези данни се обработват, което е в разрез с чл. 4, §1, б. "д" от тази директива. В т. 61 е пояснено, че реабилитация на такова лице, в резултат на която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта за от съхранение на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато обаче, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация трябва през определен период след изтърпяване на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индигна, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение. В т. 62 е посочено, че принципът на пропорционалност, закрепен в член 52, параграф 1 от Хартата, предполага по-конкретно да се съпоставят важността на преследваната цел и тежестта на ограничението за упражняването на съответните основни права.

Цитираната европейска нормативна уредба, имаща приоритет пред националното законодателство и даденото разрешение с цитираното решение на СЕС, съотнесени към настоящия казус, водят на извода че обработването на лични данни, в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо, само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице да осъществява тази проверка, като съобрази характера и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено, реабилитирано ли е същото - при коя хипотеза - по право, съдебна или абсолютна реабилитация, дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер, както и данните за личността на лицето, респ. риска който то представлява. Едва след като извърши тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респ. ограничена.

В настоящия случай, в оспорения административен акт не са изложени подробни мотиви дали за целите за защита националната сигурност се съхраняват данните или за целите на противодействие на престъпността и

опазване на обществения ред. Липсва анализ и оценка, както и извършване на проверка от органа, дали съхраняването на данните все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани и до каква степен са относими към тези цели контролът и изпълнението на задълженията по спазване на правилата за движение. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимостта, следва да бъдат обективирани в крайният административния акт, с който приключва производството по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, а именно заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредба за реда за извършване на полицейска регистрация, и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт. В процесния случай от извършената проверка не се установяват налице конкретни факти и обстоятелства, които да водят до извод, че жалбоподателят е рискова личност за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Отделно и не без значение е, че в хода на проверката не са установени данни за извършени престъпни деяния от страна на жалбоподателя, обстоятелството, че спрямо същия има издаден фиш и наказателни постановления по ЗДвП не е мотив за продължаване на полицейската регистрация на лицето. Нещо повече установените по ЗДвП нарушения са предмет на административно – наказателно производство, за същите се предвижда налагане на административни наказания. Следователно този вид нарушения не могат да се приемат за доказателство, удостоверяващо, че жалбоподателят има трайно установени престъпни навици, тъй като същите не представляват „престъпление“ по смисъла на Наказателния кодекс. Отделно престъпното деяние, за което жалбоподателят е осъден /и за което се иска снемане на полицейската регистрация/ е извършено преди повече от 40 години, наложеното наказание е изтърпяно от жалбоподателя, същият е реабилитиран.

По изложените съображения, обжалваният отказ е немотивиран, респ. не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Немотивираността на акта се дължи на причина, че административният орган не е спазил изискването за решаване на въпроса по същество едва след пълното и точно установяване на релевантните факти и обстоятелства, с което е нарушено основното принципно начало в административния процес, а именно принципът на истинността. Ето защо оспореният отказ е постановен в нарушение на нормата на чл. 35 от АПК, при неизясняване на релевантните факти, поради което е незаконосъобразен.

Мотивите на административния орган в този смисъл не могат да се заместят от Съда при осъществяване на съдебен контрол в хипотезата на съдебно оспорване на административния акт, поради което липсата им в оспорената заповед, е нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, и е самостоятелно основание за отмяна на оспорената Заповед № 3286з-3197/23.08.2024 г. на Директор на ГДНП.

Едва в писмената си защита от 17.02.2025 г. ответникът, чрез юриконсулт Р., се е позовал на основания за продължаване на регистрацията – данни от информационните масиви на МВР за оспорващия, които не са обсъдени в процесната заповед а именно: за извършени деяния на М. Г. и през 1998 г., 2003 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., които не са посочени в процесната заповед.

Видно от справка на л. 84 от делото от Национална следствена служба , „има данни относно образувани и водени досъдебни производства, прилага се кратка справка, като в писмена защита са посочени повече на брой досъдебни производства. Действително се касае за относимо поведение - за факти и обстоятелства, които са съществували към момента на издаване на оспорената заповед, но не са взети предвид – в нарушение на задължението на органа по чл.35 АПК и на принципа на служебното начало по чл.9 АПК. Съдът на основание чл.142 АПК не следва да обсъжда и взема предвид данни за нови факти и обстоятелства, относими принципно към законосъобразността на оспорената заповед. В случая съдът не следва да решава въпроса по същество, тъй се касае за изключителна компетентност на органи от системата на МВР, които при преценката по същество следва към конкретен момент да вземат предвид всички относими данни от системите на МВР, прокурорските и следствените органи за необходимостта от продължаване или снемане на регистрацията, да преценят необходимостта на регистрацията за постигане на целите на МВР. Като не е обсъдил всички относими към продължаване или заличаване на полицейската регистрацията на оспорвания данни от информационните масиви на МВР, ответникът е допуснал съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.146, т.3 АПК – самостоятелно основание за отмяна.

Предвид това, административната преписка по Заявление рег. № 513005-43/24.03.2022 г. на М. И. Г. следва да бъде върната на компетентния административен орган за произнасяне с мотивиран акт при спазване указанията по прилагане и тълкуване на закона, дадени с настоящия съдебен акт. Преди произнасянето си органът следва да събере всички относими към казуса доказателства необходими му за да извърши посочената по-горе преценка, след което следва да извърши пълен и всестранен анализ на същите и в съответствие с това да постанови надлежно мотивиран и обоснован акт.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски – в размер на данните за направени такива, а именно – 10 лв. за държавна такса.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 3286з-3859/21.10.2024г., издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи.

ВРЪЩА делото като преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи за ново произнасяне по искане рег. № 328605-39/27.04.2021 г. по описа на ГДНП, подадено от М. И. Г., при спазване дадените в мотивите на решението указания по тълкуване и

прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи да заплати на М. И. Г. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 10 (десет) лева

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: